

MINI DARK

ZVEZDE
(su bile)
ZA NAS

Prevela Maja Radivojević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Naziv originala:
Minnie Darke
STAR-CROSSED

Copyright © Minnie Darke 2019

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02850-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Za moju omiljenu Škorpiju, P. T.

*Zvezde su vrhovi divnih trouglova!
Kakva udaljena i raznolika stvorenja u brojnim
Vilama univerzuma misle kao jedno
U ovom trenutku!
Henri Dejvid Toro*

*Astrologija je kao gravitacija. Ne morate u nju verovati
da biste osetili da deluje u vašem životu.
Zolar's Starmates*

*Nema strasti na Zemlji, ni ljubavi ni mržnje koja se može
porediti sa strašću da promenite nacrt nečijeg teksta.
H. Dž. Vels*

VODOLIJA

Nikolas Džordan nije bio rođen pod zvezdanim nebom, već u bolnici *Idenvejl* – skromnoj zgradi, zidanoj od cigle, u gradskom predgrađu koje je imalo četiri paba, jedan bazen, šest uslužnih klubova, koji je bio bez banke i svakog leta njegovi stanovnici bili su ogorčeni zbog restrikcije vode. Bolnica je bila okružena ružičastim indijskim grmljem i pravougaonicima žednih travnjaka, a u trenutku kada se mali Nik rodio, nebo je, nad usijanim limenim krovom, bilo užareno plavo od februarskog popodneva na južnoj hemisferi.

Ali ipak zvezde su *bile* tamo. Tamo iza vreline bez oblaka troposfere, iza stratosferskog ozonskog omotača, iza mezosfere i termosfere, jonosfere, egzosfere i magnetosfere, bile su zvezde. Na milione zvezda utiskivalo se u crnilo na svojim putanjama u baš onoj konfiguraciji koja će biti zauvek upisana u dušu Nikolasa Džordana.

Džoana Džordan – Ovan, vlasnica *Idenvejl frizerskog salona*, ludački precizan napadač u timu *Idenvejl starsa* i dvostruka dobitnica titule mis *Idenvejla* – nije razmišljala o zvezdama u satima nakon što je rodila sina. Iscrpljena i raščupane kose, u jedinom bolničkom odeljenju za porođaje, samo je zurila u lice malog Nika i posmatrala uticaje koji su bili zemaljske prirode.

„Ima tvoj nos“, promrmljala je suprugu.

I prilično je bila u pravu. Njena beba imala je savršenu, minijaturnu repliku nosa koji je dobro znala i volela na licu Marka Džordana – Bika,

odbrambenog igrača *Australijan rulsa*, širokih ramena, koji se pretvorio u finansijskog savetnika u polo majici, ljubitelja pečenog čizkejka i beznadežnog poštovaoca žena dugačkih nogu.

„Ali *tvoje* uši“, rekao je Mark, osetivši da su mu ruke iznenada bile gigantske dok je milovao teme prekriveno tamnom kosom, koja je pokrivala novorođenu Nikovu glavicu.

I tako su Džoana i Mark gledali svog sina i pratili različite delove tela, njegove obraze, čelo, prste i stopala. U široko postavljenim očima, novi roditelji pronašli su odjek Markovog brata, a u punim i izražajnim usnama naznaku Džoanine majke.

Nigde, međutim, nisu pronašli ili pomislili da traže otiske Beta Vodolije, žutog supergiganta koji je plamteo nekih 537 svetlosnih godina od Zemlje. Ili rasplinutiji dodir *Heliks nebule* ili bilo koje nebesko telo koje se sudaralo sa sazveždem Vodolije, u čijoj je kući bilo Sunce u vreme rođenja njihove bebe.

Astrolog bi, gledajući detalje sudbine izložene u natalnoj karti malog Nika, mogao na dan njegovog rođenja reći da će ovo dete odrasti i postati toliko originalno da će se to graničiti s ekscentričnošću: biće kreativan i pažljiv, ali će imati toliko usađen takmičarski duh da bi njegovi rođaci pre pojeli nešto gadno nego igrali *monopol* s njim. Voleće maskenbale i donosiće kući izgladnele pse s ulice ili mačke koje su napale buve.

Isti astrolog bi možda sebi dopustio topli osmeh dok bude predviđao da će Nik, od sredine tinejdžerskih godina nadalje biti istinski vernik kad je reč o zvezdama. Niku bi se dopala činjenica da pripada znaku Vodolije – znaku koji bi povezao s inovativnim i originalnim mišljenjem, kao i letom, muzičkim festivalima i privlačnim mladim hipicima koji su mirisali na pačuli i seks.

Ali na dan Nikovog rođenja u blizini nije bilo astrologa, a jedina osoba koja je o toj bebi napravila neko predviđanje bila je prijateljica Džoane Džordan, Mendi Karmajkl. Mendi – Blizanac, dušica s rupicama u obrazima, voditeljka vesti na regionalnoj televiziji, blistava, tek venčana dama, fanatik i zaljubljenik u *Abu* – pojavila se, pravo s posla, u bolnici, kao dobra vila. Lice joj je i dalje bilo gusto premazano puderom i teturala se na visokim potpeticama dok je u rukama nosila ogromnog plavog medu i buket hrizantema iz supermarketa. Ubrzo je meda sedela na stolici, hrizanteme su bile u vazi, a Mendi je bosonoga sedela pored kreveta i držala novorođenče svoje prijateljice sa beskrajnom pažnjom.

„Mala Vodolija, hm?“, rekla je, dok su joj se maglile oči. „Ne očekuj da bude kao Mark ili ti, znaš, Džo Džo? Vodolije su drugačije. Jesi li, maleni?“

„Pa, bolje bi mu bilo da voli sport“, rekla je opušteno Džo. „Mark mu je već kupio teniski reket.“

„Zbog čega će verovatno biti umetnik. Ili plesač. Je li tako, zlato moje?“

Mendi je provukla prst u otvoreni dlan bebe Nika i na trenutak je, atipično za nju, ćutala. Zatim je rekla: „Džo, prelep je. Jednostavno je prelep.“

Kad je Mendi izašla iz bolnice, sputio se sumrak i doneo sa sobom blago prohladan povetarac, kao i ćudljivo raspoloženje koje se uvuklo u nju dok je prolazila bodljikavom travom – s cipelama u rukama – do parkirališta. Zapadno nebo bilo je plavičasto, s prevlakama niskog, ružičastog oblaka, ali na istoku se nekoliko zvezda već probilo kroz tamu koja se spuštala. Mendi je sela za volan automobila i malo duže posmatrala te zvezde. Miris bebe bio joj je u nozdrvama.

Narednog petka – u slepoj ulici u novoizgrađenom delu Idenvejla koji je bio pun betonskih ivičnjaka i jednospratnica s rebrastim krovovima, podšišanim travnjacima i mladicama eukaliptusa u plastičnim posudama – Dru Karmajkl okrenuo se na leđa i rekao: „Vau.“

Pored njega, na komšijinoj trambolini, bila je prazna boca irskog *bejlisa*, a pored umazane boce njegova znojava, nasmejana, i ne sasvim obučena žena. Dru – Vaga, konsultant za poljoprivredu, amater i entuzijastični zaljubljenik u avijaciju, ljubitelj *Pink Flojda* i neustrašivi gitarista pred ogledalom u sobi – vratio se, pre dva sata, s dvonedelnog poslovnog puta, i imao je osećaj da je bio nasilno otet. Čak lišen svoje suštine. Srećom, komšije su bile na odmoru na Zlatnoj obali.

„Mmmmm“, rekla je Mendi, osmehujući se prema nebu ispunjenom zvezdama.

Dru se oslonio na lakat i pogledao svoju ženu. Mogao je videti senku tamo gde joj je bila jamica na levom obrazu i namirisati nestašluk na njenoj vlažnoj koži.

„Šta je sve ovo bilo?“, pitao je, stavljajući ruku na meku bledu kožu njenog golog stomaka. „Hm?“

„Izvini“, rekla je, šljepnuvši mu ruku, ali se široko osmehujući, „ali ja sam udata žena. Ne dodiruj ono što ne možeš priuštiti.“

Mini Dark

Zagolicao ju je, a ona se smejala.

„Šta to smerаш?“

„Smeram?“ rekla je. „Smeram? Ja... gledam zvezde.“

Malo pijan i potpuno srećan, Dru je stavio ruke pod glavu i pratio njen pogled u svemir.

Te februarske večeri Karmajklovi su začeli devojčicu, koja će se roditi u ranim satima novembarskog jutra pod znakom Strelca. Doći će, malena i savršeno oblikovana, s glavicom prekrivenom finijom verzijom svetlosmeđe kose, koja će se na kraju ukovrdžati oko oštarih kontura njenog lica. Oči će joj biti kestenjaste, brada ispupčena, a usne – kao majčine – oblikovaće istaknutu Kupidonovu strelu. Njene tamne obrve će – kao očeve – biti ravne i skoro ozbiljne.

Astrolog bi mogao predvideti da će beba izrasti u nekog ko će biti otvoren i direktan; spreman na igru, ali i perfekcionista. Voleće reči, u devetoj godini pojaviće se na televizijskom dečjem takmičenju u spe-lovanju (u kom će pobediti) i obično će za uhom nositi olovku. Noćni stočić pored kreveta biće joj krcat knjigama (pročitanim, nepročitanim, onim koje treba pročitati) i postojala je dobra šansa da se, skriven gomilom knjiga, pronađe katalog *Ikee* ili *Hauards skladišta*, jer bi detaljna organizacija ormara, za ovu devojčicu, bila životno zadovoljstvo. Pamćenje bi joj bilo besprekorno kao blistavi kredenac od nerđajućeg čelika, čak bi i njene poruke bile besprekorno oblikovane i sa savršenom interpunkcijom.

Moglo bi se, prilično sigurno, predvideti, uz astrologovo otužno odmahivanje glavom, da će ovo dete odrasti u nekog ko nema naročito povoljan odnos prema zvezdama. Da budemo iskreni, smatrala bi horoskop proizvoljnim sranjem.

„Džastin“, promumlala je Mendi, uglavnom za sebe.

„Šta?“, rekao je Dru.

„Džas-tin“, rekla je Mendi naglašeniije. „Da li ti se dopada?“

„Ko je Džastin?“, pitao je Dru, zbunjen.

Videćeš, pomislila je Mendi. *Videćeš*.

RIBE

Vreme je prolazilo. Meseci su kružili oko planete. Planete su preskakale najsjajnije zvezde. Galaksije su se kovitlale. I, kako su godine prolazile, priključivalo se sve više satelita. A onda, jednog dana, kao magijom, desilo se i to: dvadesetšestogodišnja Džastin Karmajkl, jednog martovskog jutra, u petak, prolazila je s klimavom gomilom čaša kafe prigradskom ulicom, obraslom u lišće. Nosila je veselu zelenu haljinu na bele tufnice i skoro bele patike, koje su hvatale odsjaj sunca i senke svetlom okupanog ivičnjaka po kom je hodala.

Ulica – oko dva sata istočno od Idenvejla – bila je Ulica Reni, jedna od glavnih prometnih ulica u krugu predgrađa Aleksandrija parka. Ovo je bio kraj federacijskih vila i art deko blokova stanova, s cvećarama i kafeima, onaj tip mesta gde je bilo lako dobiti bečku kafu u visokoj čaši s dugačkom kašikom, i gde su saloni za šišanje pasa bili specijalizovani za frizure malteških terijera i zapadnoškotskih belih terijera. Džastinina destinacija bilo je sedište *Aleksandrija park zvezde*, u kom je radila. Zvanično, opis njenog posla bio je „osoba za aparatom za foto-kopiranje“, iako je urednik – koji je bio sklon verbalnom kićenju, koje ni na koji način nije odgovarao prodornoj jezgrovitosti njegovog novinarstva – voleo da joj se obraća kao „naša draga, draga novinarka na čekanju“. Da je pisao o njoj, nazvao bi je „potrčko“.

Sedište *Zvezde* bilo je u elegantnoj, daščanoj, renoviranoj kući, koja se nalazila malo dalje od glavnog puta. Kad je Džastin skretala kroz otvorena

vrata kapije, ne zastajući, prošla je ispod jednog od najkontroverznijih spomenika Aleksandrija parka – zvezde. Toliko je bila ružna da ju je bilo nemoguće promašiti, bila je to mozaik-skulptura veličine traktorskog točka koja se klatila, visoka i sjajna, na naknadno napravljenom podupiraču iznad ivičnjaka. Bila je punačka i puna oblina za zvezdu, a pet ne baš simetričnih krakova grubo su bili prekriveni žutim pločicama boje kiseline i prošarani žutim ružama.

Pre trideset godina, kad je zvezda bila postavljena, meštani su je zvali „žuta opasnost“ i svim trikovima u opštinskom veću pokušali su da je skinu. Tih dana, većina meštana Aleksandrija parka smatrala je *Zvezdu* crvljivim malim uličnim smetalom, a mladog urednika časopisa, Džeremija Berna, podlim dugokosim degenerikom. Njihovo snažno uverenje bilo je da najstariji razvratni sin Vinfreda Berna nije imao šta da traži s osnivanjem skandaloznog, smrdljivog posla na elegantnoj adresi svoje majke.

Ali Aleksandrija park naučio je da živi i s publikacijom i gizdavim uličnim amblemom, i sad je *Zvezda* bio sjajan i uvažen časopis o aktuelnim temama, sportu i umetnosti. Izdanje, koje je izlazilo jednom mesečno, nije se čitalo samo u Aleksandrija parku, već je prolazilo kroz grad i do predgrađa na drugoj strani grada. Iako bi se Džastinina pozicija mogla smatrati onom koja je bila negde pri dnu hijerarhijske lestvice, bilo je mladih bistrih studenata novinarstva koji su mogli ozbiljno da razmatraju da joj podmetnu nogu i zauzmu joj mesto.

Prvog dana na poslu Džastin je dobila turu po poslovnim prostorijama od Džeremija Berna lično, koji više nije bio dugokos, već ćelav, i pre se ponašao kao patricij nego kao pacifista. Postavio ju je pod grozomornu žutu zvezdu.

„Želim da od njoj misliš kao o talismanu neustrašivih, žestokih, nesimpatizerskih novinarskih principa na kojima je ova hrabra mala kuća stvorena“, rekao joj je, a Džastin je pokušavala da razmišlja o tome kako je bilo uvrnuto i neprijatno dok je govorio o zvezdinim „inspirativnim kracima“, pa je čak imitirao kako joj padaju na glavu.

Zvezda je bilo sjajno mesto za rad, baš kao što je urednik i obećao. Osoblje je bilo prilično vredno, ali nije bežalo ni od zabave. Božićne žurke bile su bahanalije od posluženja, a kvalitet izveštavanja bio je visok. Nevolja za Džastin bila je u tome što je *Zvezda* bila toliko dobro mesto za rad da nijedan od novinara nije davao otkaz. U tom trenutku bilo je tri

pisca u kancelariji i jedan u Kanberi, i svi su bili na poslu više od decenije. Osoba za aparatom za foto-kopiranje čekala je tri godine za stažiranje, pre nego što je dala otkaz i dobila posao u sektoru odnosa s javnošću.

Tog dana, dok je Džastin rumenih obraza stajala pod zvezdom s Džeremijem Bernom, bila je ubeđena da je njena prethodnica čekala umesto nje. Pravi posao bi, naravno, morao biti iza čoška. Ali prošlo je dve godine, bez unapređenja na vidiku, i Džastin je počela da razmišlja da njen red u *Zvezdi* neće doći dok neko od trenutne postave ne umre od starosti.

Džastin je koračala stazom okruženom lavandom, nameštajući kartonske šolje da bi oslobodila ruku kojom bi pokupila poštu. Na vrhu stepenica kukom je otvorila ulazna vrata. I pre nego što su se vrata za njom zalupila, umilni glas dopro je hodnikom.

„Džastin? Jesi li to ti?“

Taj glas pripadao je Barbel Vajs, menadžerki marketinga, koja je jednu od prelepih *Zvezdinih* prostorija pretvorila u sređeni i ženstveni prostor koji joj je odgovarao. Kad je Džastin zakoračila u kancelariju, Barbel – u ciklama odelu, sa plavom kosom umotanom kao da je izašla iz nemačke pekare – nije ustala od stola, samo je mahnula i mlatnula brošuroum.

„Draga, odnesi ovo u umetničko odeljenje, hoćeš li? Reci im da ovaj font želim za reklamu za *Brasington*. Evo. Zaokružila sam ga.“

„Nema problema“, rekla je Džastin, gurajući se pored stola da bi Barbel mogla da stavi brošuru na gomilu.

„Oh“, rekla je Barbel, kad je primetila arsenal Džastininih kafa, tek malo se namrštivši, „ti si se tek vratila iz *Rafaela*. Ali neće ti biti problem ponovo da svratiš, je li? Za dvadeset minuta imam klijenta i mislila sam da bi bilo lepo da ga ponudim makaronsima. Recimo... Od malina. Hvala ti, Džastin. Anđeo si.“

Prostorija preko puta pripadala je uredniku, ali njegova kancelarija nije bila nimalo nalik na Barbelinu. Više je podsećala na dnevnu sobu hrčka, s gomilom stranih časopisa i policama krcatim pravnim knjigama, političkim biografijama, *Vizden almanasima* i knjigama o zločinima. Džeremi, u košulji koja je uglavnom odavala poslovni utisak, ali je nekako odavala i utisak da je nosio kaftan, razgovarao je telefonom. Kad se Džastin ušunjala da mu isporuči čaj sa sojinim mlekom, podigao je ruku, što je značilo *dođi za pet minuta*. Džastin se samo široko osmehnula i klimnula glavom.

U sledećoj sobi u hodniku bili su pisci. Na zvuk Džastininih koraka, Roma Šarpls okrenula se od kompjutera i provirila preko naočara jar-koplavog rama. Poznata po mrzovoljnosti i oholosti, sigurno je gurala sedamdesetu, ali nije pokazivala znake da će ići u penziju.

„Hvala ti“, rekla je Roma, uzevši svoju crnu kafu. Odlepila je papirić s blokčeta na stolu i dodala ga Džastin. „Daj ovu adresu Radoslavu i reci mu da bude tamo tačno u jedanaest. I, Džastin? Dovezi auto ispred, hoćeš li?“

Džastin je na prazan sto, pored Rominog, spustila srednji late. Taj sto pripadao je Dženi Rej, koja je verovatno bila na zadatku i koja – budući da je bila tek u kasnim tridesetima – Džastin nije pružala gotovo nikakvu nadu.

Zvezdin stručnjak za sport bio je Martin Oliver, koji je bio u pedesetim i verovatno je bio Džastinina najbolja šansa, s obzirom na privatne navike. Martin je razgovarao telefonom i iz njega je isparavao uobičajeni smrad mešavine nikotina i alkohola, dok mu je Džastin pružala srednji espresso s mnogo šećera. Kucnuo ju je po laktu. Na bloku, na stolu, napisao je: *Papir se opet gužva u mašini. A zatim: Kompjuter ponovo neće da štampa PDF. Dovedi Anvenu.*

„Da, pa, selektori su moroni. Ne bi znali da razlikuju ragbistu od kagic“, rekao je preko telefona, dok je toliko agresivno podvlačio reč *opet* da je u papiru napravio duboku brazdu. Džastin je uzela hemijsku od njega i ispod poruke nacrtala smajli.

Dalje niz hodnik nalazio se uzani kancelarijski prostor koji je nekad mogao biti i ormar. Za radnim stolom sedela je Nacue Kobajaši, menadžerka lekture. Nacue je bila blagoslovena izvanrednim ukusom za odeću i kožom koja nije starila, pa su ljudi bili iznenađeni kad bi saznali da je imala dovoljno godina da ima tri unučeta. Svakog dana ručala je tačno četrdeset pet minuta i provodila vreme u pletenju luksuznim materijalima – merino, alpaka, oposum, kamila – za te voljene unučice koji su živeli u Švedskoj. Nacue je imala i natprirodni dar za obavljanje više stvari odjednom.

Ne podižući pogled s pisma koje je bilo prikačeno za držač dokumenta pored njenog kompjutera, rekla je: „Dobro jutro, Džastin. Oh, tvoja haljina! Baš sla-a-atka!“

Haljina je bila stvarno vintidž – pripadala je Džastininoj baki.

„Jedna bela“, izjavila je Džastin.

Nacue, koja je i dalje kucala, rekla je: „Divna si. I vidim da nosiš poštu? Bila bih ti zahvalna ako bih mogla svoju da dobijem čim završiš sortiranje.“

„Naravno“, rekla je Džastin.

Odeljenje gde su bili umetnici bilo je milosrdno prazno, pomislila je Džastin: nije bilo nikog ko bi joj mogao dodati još zadataka, tako da je dizajnerima brzinski ostavila poruku zajedno s Barbelinom brošurom i požurila da pobjegne. Na drugoj strani hodnika, u IT sektoru, *Zvezdin* anđeo tehnologije, Anven Korbe, izgledala je uspavano.

Anven je bila delom noćobdija, često je kasno noću dolazila u kancelariju da se bakće kompjuterima kad nikome nisu bili potrebni. Sad joj je glava u dredovima, naslonjena na obimnu knjigu kompjuterskih uputstava, bila na radnom stolu koji se, uglavnom, sastojao od zbrke kablova, strujnih sklopki i figurica iz *Ratova zvezda*.

„Anven“, rekla je Džastin. „An!“

Anven je naglo podigla glavu, mada su joj oči i dalje bile zatvorene. „Da, da. Sve je u redu. Sve je ovde.“

„Martinov kompjuter ponovo ne štampa PDF. Hoće da proveriš to“, rekla je Džastin.

Anven je ponovo spustila glavu na improvizovani jastuk i progundala: „Reci mu da je PUSNUK.“

PUSNUK je bio Anvenin omiljeni akronim. *Problem u stolici, ne u kompjuteru*.

„Imam kafu“, mamila ju je.

„Imaš?“, rekla je Anven, dok je treptala podbulim očima.

„Dugi makijato. Biće na mom stolu čim pogledaš Martinov kompjuter.“

„To je baš okrutno.“

Džastin se iscerila. „Ali efikasno.“

Odeljenje fotografije bila je sledeća stanica u hodniku. Džastin se naslonila na dovratak i rekla: „Jutro, Radoslave. Roma je rekla da ti prenesem da si joj potreban za posao u jedanaest. Ovo je adresa.“

Kao pernata kokoška koja se bori za nagradu, skočio je iza ogromnog monitora, s limenkom *red bula* u ruci, u kariranoj košulji kratkih rukava zakopčanoj do grla, do uredne crne brade. Džastin je pogledala korpu za otpatke, u njoj su već bile dve prazne plavo-bele limenke.

Džastin je znala da je Roma zbog Radoslavljeve vožnje tražila da se firmin auto doveze pred zgradu. Zahvaljujući njemu, obe strane *kamrija*

bile su izgrebane, a bela farba mogla se videti na nekoliko mesta na ogradi. Uprkos tome, Radoslav je uvek insistirao da vozi na zadatke. Čak ni Roma nije mogla u tome da ga obuzda.

„Pa, možeš preneti Romi da odjebe“, rekao je i nije ni pokušao da snizi glas. „Imam posao s Martinom na trkačkoj stazi. Zar ne mogu jebeno da razgovaraju jedni s drugima? Isuse jebeni Hriste. Rade u istoj jebenoj firmi. Jebote.“

I budući da je ovo bio prilično normalan Radoslavljev manir odgovaranja na poruku, verovatno je imao sreće što nikad u životu nije napravio lošu fotografiju.

Džastin je konačno došla do svog stola, koji je bio prislonjen uza zid te stare kuće. Zidovi te prostorije nisu bili ujednačeni, mada su bili grubo okrečeni. Na jednom od zidova bio je naslonjen bicikl koji je Martin Oliver koristio pre, možda, sedam meseci, što je isto bio i poslednji put kad je osetio potrebu da na pauzi radi neke vežbe, radije nego da ode u *Strampet i Pikl*. Između točkova bicikla pojavila se prljava, bela, dlakava njuška, a onda i tamnosmeđe tužne oči. Pripadale su malom i otrcanom malteškom terijeru, koji je vukao povodac sa leopard šarom.

„Falafele“, rekla je, „šta radiš ovde?“

Pas je samo mahao repom, ali odgovor na Džastininu pitanje bio je na stolu, u obliku poruke od *Zvezdinog* umetničkog direktora. Preterano samouverenom rukom, Glin je napisao: *Pretpostavljam da ćeš moći da odvedeš F. u salon za šišanje? Trebalo bi da budeš u deset tamo. Radnici će poludeti ako ponovo bude kasnio. Hvala! G.*

Falafel se dogegao do Džastininih gležnjeva i nestrpljivo kevtao.

„Ne počinji“, rekla mu je.

Džastin je nekoliko sekundi stajala i disala koncentrisano. Nije bilo svrhe da oseća paniku, govorila je sebi. Kad svi nešto žele odmah, jednostavno se moraju napraviti prioriteti. Tako je rezonovala, iako je Džeremi tražio da dođe za pet minuta, i uprkos tome što joj je bio šef, isto tako je bio beznadežni fantasta kad je vreme bilo u pitanju. Pet minuta u Džeremijevom svetu moglo je značiti bilo šta u rasponu od deset minuta do šest sati. Zato će početi da razvrstava poštu, koju će odneti Nacue na kraju, onda će otići kod *Rafaela* da uzme Barbeline makaronse, u povratku će otići do salona za pse gde će ostaviti Falafela. Onda će srediti problem s papirom u fotokopir-aparatom, srediće *kamri* i započeti svađu

između Marina i Rome tako što će nešto usputno prokomentarisati, ali neće precizno Romi preneti Radoslavljevu poruku. A onda će ona...

„Džas-tin!“

Oh, sranje.

Bio je to Džeremi, a glas mu je radosno odjekivao hodnikom.

„Budi dobar“, rekla je Falafelu. „Dobar.“

Pred Džeremijevom kancelarijom, Džastin je usporila i zagladila haljinu. *Profesionalna, sposobna, hladnokrvna*, rekla je sebi, zatim ušla.

„Draga!“, rekao je Džeremi. Osmehnuo se, a ispucali kapilari oko obraza i nosa su se naborali. „Sedi, sedi.“

Džeremi je držao do tih stvari *glava porodice*, i Džastin je znala da je osećao da je njegova odgovornost, kao urednika i samoproklamovanog mentora, da redovno časka s ljudima. Voleo je da joj govori o ratnim pričama iz svoje veličanstvene i strašne istorije i da besedi o temama kao što su moral, zakonski postupci, pravna filozofija i delikatna mašinerija vestiminsterskog sistema.

„Draga“, rekao je, nagnuvši se da bi se bacio na današnju, nasumično odabranu, temu, „šta znaš o separaciji moći?“

„Pa...“, rekla je Džastin, i to je bila greška. Kad razgovarate s Džeremijem, budalasto je početi rečju koja samo popunjava prazninu.

„Možemo zahvaliti francuskom prosvetiteljstvu“, prekinuo ju je, „za koncept separacije moći, koja podrazumeva da su tri grane vlasti – izvršna, zakonodavna i sudska...“

I tako je Džastin sedela preko puta Džeremija dok je on neko vreme držao monolog. S rukama na krilu haljine s tufnicama, trudila se da izgleda kao da, zapravo, pomno sluša i uči. A ne kao da razmišlja o makaronsima i širini bočne uličice i Martinovom problemu s štampačem i o tome da li je Falafel pojeo njen spakovani ručak koji joj je ostao u torbi, nezaštićen, blizu radnog stola.

U jednom trenutku Džeremijev telefon je zazvonio, pa je požurio da se javi. „Harvi!“, uskliknuo je. „Sačekaj samo tren, druškane stari.“ Stavio je ruku preko slušalice i pokajnički se osmehnuo Džastin. „Nastaviće se.“

Dobivši dozvolu da ode, Džastin je zakoračila na hodnik. Odmah je, po buci, zaključila da Radoslav nije sačekao da ona prenese Romi njegovu poruku.

I Martin je vikao: „Džas-tin! Moram nešto da štampam! Ove godine!“

Džastin je proverila sat. Falafel je već kasnio u salon.

Barbel je izvirila iz kancelarije, njene divno našminkane obrve nabore su se od nervoze. „Gde su mi makaroni?“, pitala je, ali Džastin nije mogla ništa da joj ponudi sem slabašnog osmeha.

Biće to naporan dan.

Kada je Džastin te večeri završila posao, već je bilo pola sedam. Kosa joj je u talasima padala oko lica, koža joj je bila siva – i zahvaljujući tehničkom problemu s štampačem – haljina joj je na jednoj strani bila poprskana mastilom. Bila je i gladna, i mada Falafel nije baš pojeo njenu tortilju s kari piletinom, dovoljno se igrao njome da je postala nejestiva, a nije imala vremena da traži drugu opciju za ručak.

Dok je prolazila ispod mozaika zvezde na kapiji, prezrivo ju je pogledala.

„Inspirativni kraci“, progundala je, zatim pošla Ulicom Reni.

Džastin je hodala tri bloka i skrenula levo u Ulicu Dafren, gde su pijanci posle posla izlazili iz *Strampeta i Pikla* na ivičnjak. Prešla je na drugu stranu puta i planirala da pređe kroz istočnu kapiju Aleksandrija parka, kad je zastala na mestu, okrenula se i pogledala niz sređenih skladišta i pijacu na drugoj strani puta.

Bilo je teško znati šta ju je nateralo da to uradi, baš u tom trenutku. Možda je Sunce napravilo neki poseban ugao u trenutnoj postavci u Ribama, ili su Mesec i Venera vukli njenu svest s ljubavnog razgovora u Vodoliji. Ili joj je možda Jupiter poslao neku vibraciju dok je koračao prema Devici. Ili je možda samo Džastinina podsvest suptilno nagovestila da postoji način da se odloži neizbežni trenutak koji podrazumeva ulazak na vrata praznog stana, čekanje sledeće epizode Bi-Bi-Sijeve *Eme*, razmatranje da li da pozove najbolju drugaricu, Taru, ali umesto toga se samo sruši na kauč uz *vegemajt* tost za večeru.

Džastin je zastala na rubu ivičnjaka i razmišljala. Da li je bilo vremena? Pijaca se nije zatvarala do sedam sati. Proverila je sat. O, da, imala je vremena.

Pogledala je u džep pletene torbe koju je nosila na ramenu i bilo joj je drago što je videla da joj je specijalni marker bio tamo i čekao u svom posebnom džepu. Spustila je naočari s vrha glave i pošla.

Pijaca u Aleksandrija parku bila je mesto na koje je Džastin retko išla da kupuje hranu. Zapravo, u taj hladni prostor s visokom tavanicom